

Černá známka pro Bidena a útok ukrajinského dronu na letiště Pskov

- CZ24 News | 3. září 2023

Politický analytik prof. Dmitrij Jevstafjev a jeho nejnovější vystoupení v pořadu "Profesor se dívá na svět" na Rádiu Sputnik, kde Jevstafjev s moderátorem Matuchinem v pořadu diskutuje o důsledcích útoku ukrajinského bezpilotního letadla, ruské reakci na pomoc Ukrajině a dohodě o obilí.

Co říkáte v poslední době rostoucímu počtu útoků Ukrajiny na nás?

Počet útoků raket a dronů na naše území roste. Můžeme říci, že kyjevský režim má absolutní deficit vítězství na frontě. Oni všichni chtěli jít na Krym kolem konce srpna. Je to už počtvrté, co „obsadili“ vesnici Rabotino. Už to ani nevypadá jako vesnice. Jde o pokus o prověření naší protivzdušné obrany a hledání slabých míst.. a sem tam se jim něco daří. A řekněme si na rovinu, že to není první útok na toto letiště – útok na civilně-vojenské letiště u Pskova a podle mého je nutné přijmout nějaká proaktivní opatření. Já nevyzývám k vymazání některých zemí postsovětského prostoru z mapy.

Především si musíme vyjasnit, odkud vlastně ty drony na Pskov přiletěly. Teoreticky sice mohly přiletět z území bývalé UkSSR, nicméně stavět se do pozice, že to bylo zaměřeno na eskalaci konfliktu, to je pozice trpíteleského dítěte z moskevského sídliště, kterému rodičovské kapesné odebírají okolní chuligáni – nemyslím si, že je to pozice produktivní. Mám za to, že čím méně směřujeme k proaktivní odpovědi, tím více roste drzost nejen kyjevského režimu (ten už nebojuje o vítězství, ale o fyzické přežití svých figurantů) – oni samozřejmě potřebují nějakou kompenzaci. A to je velmi nebezpečné. Oni totiž z Kyjeva tak posílají příteli Bidenovi „čumkartu“ s upozorněním, že pokud on, všichni ti Blinkenové a celá ta sebranka začnou nějaké náznaky pokusu o vyčištění kyjevského režimu, objeví se i složka na mladého Bidena a mnohé záznamy z tajných jednání, což postaví USA do velmi nepříjemného světla.

Ale tato naše pozice pasivní odpovědi na eskalaci vede k drznutí okolních států, včetně trpasličích států, států jako jsou pobalti (Lotyšsko, Estonsko, Litva), i států, v nichž se antirusismus stal základem státní politiky (Polsko, Rumunsko), a v tomto smyslu se musíme velmi vážně zamyslet nad tím, zda je skutečně naše politika neeskalace konfliktu rozumná, produktivní ve střednědobém výhledu a popřemýšlet o nějakých opatřeních. Vždyť by přece mohlo nějaké „Národně-osvoboditelské hnutí“ nějakého třeba Hondurasu, nebo nějaký režim „Islámského státu“ na nějakém Středním Východě, který se mstí za počínání polských mírotvůrců v Afghánistánu (kteří tam skutečně řádili) ..., a obecně všechna místa, kde se v poslední době Poláci projevovali.

Protože, co bude dál? Útoky křídlatými raketami na naše letiště, které nepřiletí z Ukrajiny – tady je třeba udělat jasno odkud a jak byly vypuštěny tyto drony. Je jasné, že musíme vylézt z pozice hluché obrany, protože ten, kdo je v hluché obraně, dříve či později propustí úder k.o.

Co zbývá Kyjevu?

Terorizovat civilní obyvatelstvo, útočit na vojenskou a hospodářskou infrastrukturu ve vnitrozemí RF a znovu terorizovat civilní obyvatelstvo – zvláště v pohraničních oblastech. Ano, je to pozice slabého, ale velmi nebezpečná, protože dřív či později přejde do pozice cíleného teroru. A tady Vás upozorním na velmi nebezpečný tah amerických expertních kruhů: – nedávno v interview velmi významného představitele americké intelektuální elity v oblasti bezpečnostní politiky Edwarda Luttwaka, člověka

formátu někdejšího, sice ne zrovna Kissingera, ale jistě Brzezinského, který vyslovil myšlenku o tom, že aby kyjevský režim zvítězil, „...musí proti Rusku vést národně-osvoboditelskou válku všemi prostředky“ – z čehož plyne, že v USA významné skupiny v elitě a expertním společenství došly k legalizaci teroristických metod vedení války proti Rusku! To je velmi nebezpečné a nelze to přejít, protože vyjadřuje vůli k přechodu od hybridní války v teroristickou válku proti Rusku. Abyste tomu rozuměli, to není nějaký marginál, ale mainstream.

Pak vyvstává otázka: – kdo konkrétně ten teror bude dělat? Skutečně věříme, že právě jen Ukrajina? Znamená to, že USA a Británie mohou v jisté chvíli přejít k teroristickým metodám boje proti Rusku – a to je velmi nebezpečné, a vyžaduje to politický zásah, velmi zřetelné vysvětlení našim znamenitým zaoceánským „partnerům“ co bude, pokud Luttwakova linie legalizace teroru proti Rusku nabude konkrétních forem – a USA v tom už udělali první krok. Pokud mají představitelé kyjevského nacistického režimu pravdu a USA schválily použití svých zbraní k úderu na toto území Ruska, což uznávají i Státy, že je to ruské území, znamená to, že USA jsou přímým účastníkem konfliktu kolem Ukrajiny.

Mám za to, že tuto okolnost je nezbytné kategoricky právně a politicky zafixovat – zafixovat statut USA, Británie, Polska, Francie a Německa jako přímé účastníky ozbrojeného konfliktu. To bude dalším faktorem zadržování eskalace z jejich strany, s označením aktivace článku IV Charty OSN – práva na sebeobranu. A to je nutné udělat, protože odpovídat propagandou na teror je poněkud krátkozraké.

Takže musí jít o odpověď na všech frontách – diplomatické, politické, informační i vojenské?

Já bych začal od právního rámce. Jaké právní rámce v kontextu ukrajinského konfliktu, konfliktu na Ukrajině a kolem ní, například pro USA existují? Žádné! USA se nenacházejí v námi definovaných právních rámcích v kontextu tohoto konfliktu. Pak je třeba do těchto právních rámců postavit a zafixovat výše zmíněné státy (ostatní zatím netřeba) jako přímé účastníky tohoto konfliktu, a z toho statutu budou vyplývat důsledky organizační (vč. otázek vlastnictví USA na území RF, otázek obchodních vztahů, politických, humanitárních vztahů – v jakém právním postavení jsou dnes američtí žoldnéři a de facto zločinci na Ukrajině, atd. Jakmile stanovíme právní rámce, bude i s nimi vše jasné).

Musí to být ale neprodleně důsledně a systematicky uplatňováno: – přijmout zákon o jejich přiznání účastníky konfliktu, příslušné podzákonní vyhlášky a dispozice atd. Včetně například: – zákazu vývodu z Ruska dividend a dalšího vlastnictví občanů, institucí, atd., majících přímý či nepřímý vztah k účastnickým zemím konfliktu.

A co dodávky zbraní? Naše velvyslanectví ve Washingtonu označilo poslední partii amerických vojenských dodávek Kyjevu za vrchol pokrytectví...

Poslední balík dodávek vyvolává velmi podivný dojem:

1. V tomto balíku jsou zjevně neoznámené dodávky, protože čísla nesouhlasí. Je zjevné, že v hodnotovém vyjádření to, co oznámili, nesouhlasí a jsou tam „zašity“ jakési dodávky do budoucna, tipnu si, že to jsou zařízení pro letiště, na nichž mohou být rozmístěna západní letadla – to je moje hypotéza.

2. Tento balík má zřetelně dočasný ráz – je třeba něco vyhlásit, protože odmítnutí balíku zbrojních dodávek by znamenalo faktické přiznání neúspěchu „protiofenzívy“, faktickou demonstraci snížení podpory Kyjevu, což bude velmi citlivé. V Kyjevě je uloženo ohromné množství kompromitujícího materiálu na americké vedení a Kyjev ho bude využívat naprosto bez reflexe a bez jakýchkoli nářků

na téma demokracie – bude-li třeba potopit Bidena s rodinou v nové „Watergate“ (a to bude strašnější než někdejší Watergate Nixonova), tak ho ti kyjevští mládenci potopí.

A upřímně řeknu, že dobře udělají. Takže nyní neanoncovat balík nelze. Ale ohlašovat velký balík, by dnes znamenalo přilítí oleje do tohoto skandálního ohně kolem nelegálních dodávek, rodiny Bidenových. Ten oheň doutná velmi nepříjemně a jde z něj dost dýmu, ale ukrajinského „kompra“, je víc než ohně. To samozřejmě Washington dělat nebude – tolik politicky sebevražedných nálad tam zase není. Takže udělali trochu, trochu do budoucna – a dál už, jak to vyjde.

Přejdeme k „Obilné dohodě“. Západ chce Rusko vrátit do dohody, ale přináší nepříjemné návrhy. Co bude dál?

Jak to bude s tou dohodou o obilí, to nevím. Ale co se stane před setkáním Putina a Erdogana, pokud se uskuteční, to mohu říci s jistotou. Rusko bude vystaveno naprosto bezprecedentnímu informačnímu a politickému tlaku, budou nás obviňovat ze všech smrtelných hříchů, z toho, že je hlad, přičemž je zajímavé, že ceny potravin rostou v Evropě a vinit nás budou z hladu v Africe, kam Evropané prakticky odmítli dodávat ruské obilí... To je ale dnes normální. OSN bude působit velmi těžkopádným až fatálním, letálním dojmem – takovým dojmem působí člověk představujícího stále klopotněji generálního tajemníka této, v minulosti nepřehlédnutelné, mezinárodní organizace. Hlavně to ale bude informačně-politický nátlak. Proč?

Ted' si dovolím od obilné dohody odbočit. V minulosti byli Američané silní a měli nejen plán „A“, ale i „B, C, D“ – to přinejmenším. A když něco nevycházelo, jak mělo, předhazovali svoje záložní varianty (čím většinou udolali SSSR) – říkalo se tomu „vést dialog“ a připomínalo to skořápkáře – ovšem skořápkáře vysoké třídy. Jak se tak na ně dívám, tak zmizel plán „D“, pak „C“, a někdy před 8 měsíci si nevzpomínám, že by měli být plán „B“. U obilné dohody je naprosto zřejmé, že žádnou rezervní variantu, kromě silového protlačení a donucení Ruska k návratu do dohody za jejich podmínek, tedy ve formátu, v jakém byla – tedy bez splnění požadavků Ruska, s nimiž souhlasili a podepsali je – tak jinou variantu nemají. Proč? Nejspíš nějaké jejich těžké politické závazky.

Opět se vracím: – říkáme, že kyjevský režim je loutkou USA a do jisté míry to tak je. Ale já vidím, že Bidenův režim začíná být řízen se strany Kyjeva. Myslím si také, že cosi navykládali Erdoganovi, protože ten plán „B“ má a já si myslím, že pokud si vyvodil správné závěry ze své těžké politické chyby a krátkozrakosti, když v rozporu se svým závazkem propustil oficíry nacistického pluku „AZOV“, pak Turecko bude tento plán „B“ promýšlet. Pokud Turecko chce mít dobré vztahy s Ruskem, tak musí v Soči nebo v Jaltě přinést omluvu za událost s „azovci“. Pokud tedy Turecko vyvodilo správné závěry ze zmíněné strategicky velmi smutné události, tak musí jednat nikoli o návratu k obilné dohodě ve formátu prosazovaném Američany a visícím na nich Gutierrezem, ale v jiném formátě. A to musí být dohodnuto mezi Ruskem a Tureckem – bez OSN, Američanů a Ukrajiny. Pokud půjde o takovou variantu, pak šance je – ale nátlak se všemi těmi informačními manipulacemi a sliby spojenými s výhrůžkami, ten neprojde.

Omlouvám se, že jsem o tom mluvil tak dlouho, ale obilná dohoda je špičkou ledovce celé západní politiky vůči Rusku. Obilná dohoda ukázala, nakolik se Západ drží nekonstruktivní a hulvátské politiky vůči Rusku – což je pozice navíc i nadmíru sebevědomá. Západ má za to, že dokáže Rusko donutit. Podle mého skromného názoru profesora periodicky hledícího do světa, je jedním ze strategických úkolů Ruska dokázat Západu, právě na obilné dohodě, že přetlačit ho bez ohledu na jeho zájmy nelze.

Co říkáte publikacím v západních médiích, že se Srbsko po přijetí do NATO stane tam „trojským koněm“ Ruska?

Víte, oni se bojí jakýchkoli proruských nálad uvnitř Evropy. Já mám velmi skeptický vztah k Srbsku i k Vučićovi, a k proruským náladám v Evropě vůbec. Ale zřejmě se v něčem mýlím, přestože ta bolestivá reakce v Německu, ve Francii vůči proruský naladěným vlastním lidem (ani ne k našim bývalým spoluobčanům) na jejich výroky je už docela totalitární. To už je cosi z historie konce 30.-40. let v Německu. Tyto nálady jsou už nejspíš silné a mají docela politický ráz. Evropské elity se bojí proruských nálad – a srbská společnost (nemluví o elitě) je do značné míry naladěná proruský. A vůbec na Balkánu, včetně nepravoslavných území, chovají k Rusům nemalou úctu. Proto uvidíme, jak jimi budou manipulovat... ale Balkán může být buď mostem nebo sudem prachu, přičemž větší šanci vidím u druhé z možností. Je tam velký propletenec nacionálního, náboženského, zločineckého – a pokud se tam přidá ještě geopolitika, což se pokouší udělat radikální část EU a evropských elit, pak je to explozivní materiál, který se přidá k už existujícím problémům.

A čemu se vlastně divíme? Rusofobie je dnes to na čem Evropa stojí. Pokud ji odebereme, zůstane tam degradující sociální sféra, emigrantské enklávy, jejichž obyvatelé za půl generace vstoupí do evropské elity. Co bude ideologickou základnou? Křesťanství, jehož se vzdali už před 2.světovou válkou a teď probíhá konečná demontáž křesťansko-židovského dědictví v Evropě? Co zůstane? A do toho přichází Srbsko, stát, který je do značné míry postaven na náboženských základech, kde je silná etnicita – co s nimi budou dělat? Proto, mimo jiné nechtějí ani Turecko, které bylo tenkrát dost silně křesťanské, ale nyní je už do značné míry islamizované, v podstatné části se tam obrozují nacionalistické nálady – co z té Evropy za 30 let zbyde?

Proto musíme jasně pochopit, že protiruské nálady a rusofobie je pro evropské politiky (nikoli pro americké, kteří jsou cyničtí, pragmatičtí vztekli dravci, což je nutno ocenit) posledním útočištěm, a jen v něm se cítí geopoliticky plnohodnotnými.

Co říkáte rozhovoru Viktora Orbána s americkým novinářem Tuckerem Carlssonem (který by rád mluvil s V.Putinem), v němž řekl, že by bylo chybou Západu snažit se o nástup silné moci v Rusku? - a řekl ještě mnoho dalšího...

Především nevidím v Rusku možnost pro „mezicarství“. To je věc, která se nerozhoduje v Evropě. A nejde vůbec o to, nakolik je silná podpora prezidenta a vrchního velitele. Oni si Evropané, včetně Orbána, myslí, že v Rusku vše závisí na jednom člověku – to dávno není pravda. Oni vidí Rusko jako jakýsi nový obraz SSSR – sociálně docela odolný stát – ale objevil se jeden člověk, a během 5 let SSSR přestal existovat. Oni myslí přesně takto: – vše závisí na jednom člověku. A otevřeně píší, že potřebují pro Rusko „nového Gorbačova“, a dokonce i Orbán, který je jedním z nejschopnějších evropských politiků, a možná jediným, který přemýšlí minimálně o dva tahy napřed a je velmi pragmatický, tak dokonce i on má za to, že vše spočívá v jednom člověku.

My jsme ovšem dosud neprokázali, že jsme nové Rusko s novým systémem hodnot a chápání sebe sama a novým viděním sebe ve světě – a to je určitý element naší zranitelnosti. A já teď opět převrátím minci:

Nezdá se Vám, že onen Carlsson je začátkem jakéhosi začátku přípravy nekrátkozraké části evropských elit nikoli k „mezicarství“ v Rusku, ale v USA, k postbidenovským Spojeným státům? Oni chtějí naznačit, že jsou ochotni spolupracovat nejen s Bidenem, že v USA může být něco kromě tohoto Bílého domu a nešťastného staříka v něm, který už možná ani neví, že je prezidentem USA, a oné pološílené Kamaly Harris a zmateně se zmítajícího Blinkena.

Orbán je zajímavá postava. On nevěří ve vítězství Ruska, ale nevěří ani, že Rusko prohraje tragicky. On je multivektorní politik, a přitom se tváří nacionalisticky, že si jeho mnohovektornost neuvědomujeme (ačkoli u takového Erdogana ji vidíme). Maďarsko je podle mne zemí s tou nelepší perspektivou v Evropě...

AUTOR: Dmitrij Jevstafjev

[ZDROJ](#)

Překlad: St. Hroch/belobogSk